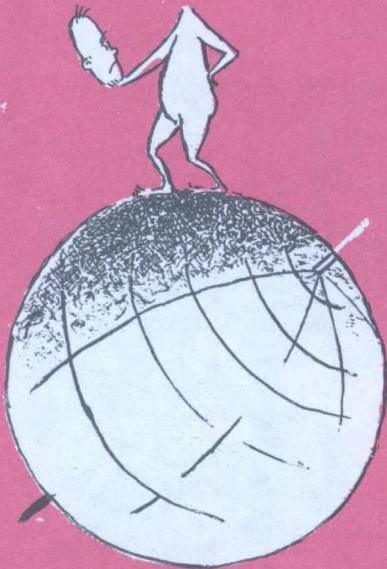
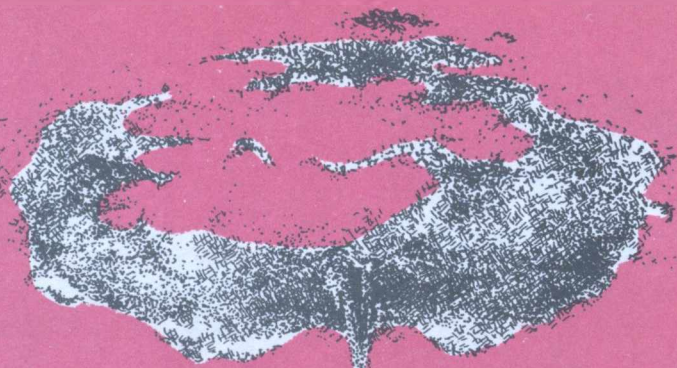

NR 17 COB

ANUL XVII • Nr. 16 • 31 AUGUST
1965 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

— Bine, dar e formidabil! Țsta prinde tot!..
— Mie îmi spui? E controlor de calitate la fabrica noastră. Nu-i scapă nimic!!

A FI SAU A NU FI

— Vă rog să mă iertați, v-am călcat!
 — Nu face nimic, domnul meu, așa e în tramvai!
 — Îmi permit să vă atrag atenția că sîntem în parc, pe o bancă și nu în tramvai!
 — Eu nu am spus că nu sîntem în parc! Eu am spus numai că așa e în tramvai! Ori nu-i așa?
 — Așa e! Ce tramvai utilizați, dacă nu sînt indiscret?
 — Electric!
 — Mulțumesc! Înseamnă că locuim în același cartier!
 — La ce număr stați?
 — Douăzeci și patru!
 — Fantastic! Eu idem! Etajul?
 — Doi!
 — Formidabil! Eu idem! Ap.?
 — Ap. ce?
 — Apartamentul, domnul meu, timpul costă bani!
 — Ap. 9!
 — Domnule, mi-ai luat casa! Te dau în judecată! Numărul 24, etaj doi, ap. 9! Acolo stau eu, nu dumneata!
 — Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar chiar acum vin de acasă și am observat că nu m-am mutat!
 — Și eu idem!
 — Atunci ce-i de făcut?
 — Vom încerca să conlocuim în relații bune!
 — Bine, dar stăm pe străzi diferite!

— Nu-i nimic, te muți la mine, domnul meu, sau eu la dumneata!
 — Formidabilă idee! Bine că am ieșit din incurcătură!
 — Sau bine că am intrat!
 — Apropo! Dumneata știi ce-i ăla un tambur-cojitor?
 — Stimate domn, este oare adevărat că în familia strămoșilor dumitale s-a născut expresia «hodoronc-tronc»?
 — S-ar putea! Unul din bunicii mei vorbea în somn!
 — Și mie mi se întâmplă uneori cînd dorm.
 — Se poate, dar el vorbea în somn cînd nu dormea!
 — O! Atunci se explică! Deci ce m-ați întrebat?
 — Știi ce-i ăla un tambur-cojitor?
 — Se spune tambur-majur!
 — O, dar e cu totul altceva! Un tambur-majur era individul care conducea o fanfară minuiind o prăjină în sus și în jos! Pe cînd un tambur-cojitor este o instalație care cojește bușteni!
 — Și de ce e cu totul altceva? Credeți că un tambur-majur n-ar putea să cojească bușteni?
 — Ba da! Dar vezi dumneata un tambur-cojitor care ar putea conduce o fanfară?
 — Da!
 — Domnul meu, mă uimiți! Ori poate dormiți și vorbiți, precum spuneți, în somn?
 — Nu, stimate colega! Sînt mai treaz

CRONICA RIMATĂ

Cîntec de leagăn

de ȘTEFAN TITA

Nani, nani puîșor,
 Fie-ți somnul lin, ușor,
 Dormi adînc cu multe vise
 Ca mirosul de narcise
 Dormi măcar acum în zori,
 Precum faci de multe ori
 Că eu noaptea, suflet drag,
 Umbra ți-am pîndit-o-n prag,
 Pe cînd tu trudeai din greu
 Pentru-o chîntă și-un careu...
 Nani, nani, hulubaș,
 Dragul mamei băiețaș,
 Cu priviri de catifea
 Și cu chipul alb de nea,
 Dormi și fie-ți somnul lin
 Că te-ai amețit cu vin
 De necaz că ai pierdut,
 Patru sticle ai băut.
 Dormi ușor, inima mea,
 Nu te mai înnegura
 C-ai pierdut mia de lei!
 Ai pierdut doar banii mei...
 Gura lumii s-o astupi
 Că în ea roiesc cinci stupi.
 Spune lumea c-ai fi rău
 Tu un munte de flăcău,
 Clipe scumpe risipești
 Nu pui mîna să muncești...
 Lasă, nu te necăji,
 Spună lumea ce-o pofti!
 Numai eu știu cît transpiri
 Tot dansînd ore în șir...
 Visele să-ți stea aproape
 Pe la gene, pe sub pleoape,
 Că eu fug după figări
 Ca să nu ai supărări
 Cînd din somn te vei trezi
 Și «Snagov» nu vei găsi...
 Dormi cu somnul plin de vise
 Ca mirosul de narcise...

decît acum un sfert de oră cînd într-adevăr, vorbeam în somn! Un tambur-cojitor care, pesemne ar putea folosi la o fanfară, este acela primit de Combinatul de industrializare a lemnului din Brăila în 1964! A fost construit de Uzinele «Progresul»-Brăila, dar proiectat de Institutul de proiectări al Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei!
 — Cred că nu pentru fanfară a fost trimis acolo, ci ca să cojească bușteni! E cojitor, nu majur!
 — Aveți o fire optimistă și e bine! Numai cu optimismul poți reuși în viață! Dar vă jur că este imposibil să cojești niște bușteni numai cu optimismul, cînd ai un tambur-cojitor care nu funcționează.
 — Îmi permiteți să iau un calmant?
 — De ce?
 — Devine palpitant! Am impresia că intrăm în plin mister! Vă supără, dacă-mi pun masca?
 — Dar vă rog! Nu cumva aveți o mască în plus?
 — Pofțiți!
 — Mersi! Și acum fiți atent! În orice caz nu trageți decît cînd vă spun eu!...
 — Dumneavoastră nu fumați pipă?
 — Nu!
 — Păcat! Ați fi putut trage și dumneavoastră. În sfîrșit! Trag eu pentru amîndoi! Continuați!

(Urmare în pag. 10)

marcel breslașu

rai și iad

— variații pe temă —

ilustrații: benedict gănescu

PREAMBUL

Eu, mixantrop?
Sau, poate, sceptic?
Torn doar un strop...
de antiseptic
în cele basme
și fantasme
cu mii de iasme
și miasme
și care încă
mai exală
— adîncă
și paradoxală —
acea mireasmă
cam lălie
de mirt, aghiasmă
și tămîie,
și-n care, vai, predomină
duhoarea cea de pomină
(și, zice-se, inecăcioasă)
de scrum, de smoală și pucioasă!

*

Despoi de-un vâl
vreo «taină sumbră»
ca s-o mai spăl
de glod și umbră;
presar cu praf
de chinoroz
vreo «paragraf»
ceva prea roz...

*

Și iar cobor
și iar mă-nalț
jucînd — în zbor —
un ciob de zmalț...

Și dacă-i joc — acesta-i «șicu'!» —
să fie joc:
ne mai jucăm oleacă și cu
«eternul» foc...

CLIMAT

Încă de pe astă lume
învățai să urc, să cad,
și m-am lămurit cam cum e
«bine»-n rai și «rău» în iad.

De pe-acum știu cîte grade-s
jos în Hades
și ce tandru anotîmp
e-n Olimp.

După casne
și năprasne,
iar cîntări
și încîntări;
după foc
să mă sufoc,
adieri
de palmieri...
(Și așa, alternativ,
cu și fără de motiv...)

***

Clima lumii celeilalte
va fi iar de necrezut:
jos — temperaturi înalte,
sus — nivelul mai scăzut.

Cît sînt eu de pace dornic
— muritor din tată-n fiu —
prea mi-e felul nestatornic —
să nu bănuî c-am să fiu

«navetar» și-n veșnicie...
Face Domnul noi minuni,
fac eu iarășî vreo «drăcie»
cam din șase-n șase luni...

Barem, soarta schimbătoare
să-mi asigure un loc
peste vară — la răcoare,
peste iarnă — lingă foc!

NEANT

Sînt omul de la NEANTerthal
și mi-a fost egal, și îmi este egal
cum va fi neantul, cînd tot n-o să știu
dacă-i roz, dacă-i negru, sau doar cenușiu.

AMINTIRILE

Spui: «amintirile-s unicul paradis
din care nu te poate alunga nici cerul...»
Dar ele sînt și iadul în care te-ai închis,
tu însuți osînditul — tu însuți temnicerul...

SPERANȚELE

«Lăsați orice speranță», așa e scris pe poarta
spre care ne îndreaptă la urma urmei soarta.
Se naște întrebarea, cînd faci supremii pași,
de țî-a rămas vreuna pe care s-o mai lași...

CONTINUITATE

Nu plînge, Adame! Va crește răsadul:
de fiece Evă, un șarpe și-un pom...
Țî-ai luat doar cu tine și raiul și iadul,
sărmanule om!

INTENȚIILE

Infernu-i pardosit, precum se spune
cu — neduse la capăt — intenții bune...
Dar tare mă tem, păcatele mele,
că și raiul e pavat cu... intenții rele
care nu s-au înfăptuit nici ele!

NOTĂ FINALĂ

Vin ghesuri «din Hades și din Olimp»
în pateticul meu soliloc:
«E timpul să te gîndești din timp
că e locul s-o iei din loc...»

Benedict
Gănescu

FETIȚA

Fetița a dormit toată după-amiaza și când se sculă deveni dintr-o dată nervoasă. Mama nu-i călcase fusta.

— Mamă! Vino o dată, unde ești?

Din bucătărie se ivi o femeie cu fața obosită.

— Acum, fetița mea, acum — spuse ea. Ți pregătesc gustarea. Și îi întinse tava cu feliile de piine și unt.

— Știi că nu mi-e foame, se necăji fetița. De ce nu mi-ai călcat fusta?

— Cum să nu-ți fie foame, fetiță dragă? Mănincă și am să-ți calc și fusta numaidecît. Acum se apucă mama de ea. Într-o clipită. Mănincă.

— Nu măninc.

— Ai să slăbești, fetița mea — spuse mama.

— Asta și vreau.

— O, nu, spuse mama, să crești mare. Nu-i frumos ca o fetiță să nu mănince.

— Încetează o dată cu sfaturile astea — țipă fetița. Calcă-mi fusta. Știi că doar trebuie să fiu acolo la opt.

— Bine, numaidecît, dar mănincă — spuse mama.

— Oh, încetează o dată! țipă fetița și aruncă feliile de piine pe parchet.

Mama îi călcă fusta și încălzi apa să curețe parchetul.

— Pleci? întrebă ea. Măcar să fi băut ceaiul.

Dar fetița și coborise scările. Merse cu troleibuzul 82, apoi cu 86. Îl văzu de departe. Se plimba citind ziarul. Dintre toți bărbații, el era cel mai înalt și mai bine făcut și ea se simți cuprinsă de mîndrie.

— Mergem la o cofetărie? o întrebă el, privindu-i ochii. Vrei o ciocolată?

— Mă întreb de parc-aș fi o fetiță! surise ea.

Traversară o stradă, apoi alta.

— Aici stau — se opri el.

— Chiar aici?

— Da, aici, vino.

Prietenii îl așteptau. Mai erau acolo și trei fete și una știa să cinte la chitară. Dar el avea magnetofon și toată seara au dansat

HOTERO SODENI POCLETU

În noaptea de 19 spre 20 august observatoarele astronomice de pe cele cinci continente, inclusiv observatorul astronomic din Gura Beliei, au semnalat apariția unui corp din ce în ce mai necunoscut care se zbanguia deasupra planetei noastre cu viteza cosmică a trei rachete și un sfert.

Primele opinii ale unor oameni de știință presupuneau că necunoscutul este un necunoscut. Alte păreri susțineau că necunoscutul poate fi un cunoscut de nerecunoscut. Și, în sfîrșit, a treia categorie de păreri, care pînă la urmă s-a confirmat, vorbea insistent despre apariția pe Pămînt a unui marțian cu intenția precisă de a se abona la revista «Urzica».

La ora 21,15 corpul s-a oprit timp de 8 minute deasupra Bucureștiului, apoi, grăbit, a plecat mai departe, de unde se trage concluzia că respectivul nu avea Buletin de București. La orele 34,85 (conform orci oficiale dată de Radio-Marte) necunoscutul a

flindu-se deasupra litoralului nostru, în dreptul plajei principale, a coborît cu viteză vertiginosă pînă la 35 de centimetri deasupra acestei plaje (deci nimic deosebit față de pămînteni) și a exclamat în limba marțiană: «Hapo, capo dalmi piramidon.»

Tradus în românește asta înseamnă: «Ia te uită ce mai fete de te doare capul!»

Apoi marțianul, printr-un sistem electronic, bătînd aerul cu cele trei, patru miini și cu cele două, trei picioare, execută viraje largi de citeva sute de kilometri și ateriză la București într-o grădină-restaurant. În clipa următoare se așeză la două mese și comandă:

— Tatama mamata tipite logofi ramaca sodano colacomo piramidon.

Eu, care în liceu nu străluceam la nici o materie, dar treceam clasele numai pentru că vorbeam curent marțianește, deși tata nu a fost marțian și nici mama marțianoaică, am tradus imediat ospătarului comanda:

— O ciorbă de potroace.

Ospătarul rămase uimit și întrebă:

— Atît de mult se numește ciorba în limba lui?

— Nu, dar a mai lungit și dumnealui vorba, ca să nu se plictisească pînă i-o aduci...

Marțianul mi-a făcut semn cu nasul să mă apropiu. (Marțienii sint posesorii a două nasuri: unul pentru guturai, celălalt pentru chemat). Cu miinile marțienii nu fac niciodată semne, intrucît în Marte, fiind un ger de minus 145 de grade, ei nu scot niciodată miinile din buzunare.

FAȚĂ-N FAȚĂ

Iată-mă așadar față în față cu fantasticul meu oaspete. Îl privesc și încerc să sparg gheața, dar nu reușesc fiindcă ospătarul a adus-o dintr-o singură bucată. Mă prefac a nu rămîne surprins de înfățișarea sa extravagantă și îl întreb: (conversația s-a desfășurat în limba marțiană, iar eu v-o redau în traducere liberă).

— Ce mai nou prin Marte? Ce face soția dumitale?

— Ce să facă? Acum un milion de ani, cînd am plecat de acasă, ea își aștepta rîndul la coafor. Ieri mi-a telefonat că nu mai are decît două marțiene înaintea ei. La noi merge repede La dumneavoastră, pămîntenii?

— La fel. Tot repede.

— La dumneavoastră, pe Pămînt, se ia bacșiș?

— Nu! Ferească dumnezeu. Dar în Marte?

— Și la noi, ferească dumnezeu,

se ia. Numai că, pe cei care iau prea mult dăm cu dinșii de pămînt!

— Dați cu ei de pămînt? De aceea probabil au ajuns cu toții aici... Spune-mi te rog, ai venit pe Pămînt într-o șușanea?

— Nu. În interes de serviciu. Îl caut pe Nicolae Belu, inginer-șef la Grupa a 8-a a Trustului utilaj terasier, șantierul Smîrdanul Nou, raionul Măcin.

— Ce ai dumneata cu el? Țsta e de-al nostru.

— Pardon, e mai mult de-al nostru, fiindcă e picat din Lună. În cădere a ajuns pe planeta Marte și nu știu prin ce împrejurare a alunecat pe Pămînt.

— Și în ce scop îl căutați?

— Ne-a lăsat atîtea încurcături că te iei cu miinile de cap.

— Și în Marte există încurcături?

— Te cred. Păi dacă n-ar exista, am sta fiecare cu miinile încrucișate, n-ar mai avea marțienii ce să descurce și-atunci pe ce am mai lua noi primă?

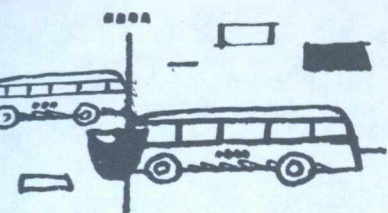
DIN VORBĂ ÎN VORBĂ

Întîmplător îl cunoșteam bine pe inginerul Belu. Și îi spun marțianului:

— Inginerul e un om care nu-și schimbă atitudinea de la o zi la alta, de la o planetă la alta. Încurcături a făcut în Marte, încurcături a făcut și pe Pămînt. De pildă, nereguli în acordarea indemnizației, a sporului, pontaje incorecte, transporturi ilegale...

— Ia uite dom'le ce putere de muncă! Și cînd a avut vreme să le facă pe toate?

— Ei, să nu-l supraestimăm.

Desen de NEAGU RĂDULESCU

De la stînga: N. Dinescu (directorul teatrului) Stela Popescu, Mircea Crișan, M. Ciucă, Zizi Șerban, Horia Căciulescu, Romica și Anton.

TEATRUL DE REVISTĂ ROMĂNESC LA PARIS

după bandă și au băut Cinzano.
— Formidabil Cinzano ăsta — se scutură ea.

— Da, formidabil, îi strînse el umerii.

— Spune-mi, o întrebă el, după ce prietenii și fetele pleacă, mâine vîi?

— Știu și eu, răspunse ea aprinzînd o țigară — mă gîndesc la mama.

— La mama? De ce? întrebă el.

— Ea crede că sînt la meditație și că tu ești profesoară.

— Profesor — o corectă el.

— Nu, nu, profesoară — răspunse ea și izbucniră amîndoi în rîs.

— Cînd ajunse acasă, aruncă fusta și lăsă, leneș, pe masă un bilet: «Să nu mă trezești. Azi am iarăși meditație».

MATACHE

REPORTAJ NĂUCIFICO-FANTASTIC DE I. AVIAN
PARTEA II-A (PARTEA I ÎNCĂ N-A FOST SCRISĂ !)

Unele dintre acestea au fost realizate de oamenii lui. El însă a închis ochii. Îi închide des și îi deschide rar. Nu prea vede.

— De ce nu poartă ochelari?

— Poartă, da's fumurii. Așa că nu prea vede. De exemplu, maiștrii Stroe, Coteș, Stama și alții au primit sporuri de șantier și izolare, deși nu li se cuvneau fiindcă, în loc să doarmă pe bac, la locul de muncă, dormeau acasă.

— Precum în Marte așa și pe Pămînt...

— Unii salariați, deși lipseau nemotivat, cu știrea lui Belu erau trecuți prezerți pe foile de pontaj.

— Extraordinar! Treaba asta a făcut-o și la noi cînd ocupa funcția de marțian-șef. Pe unul Ioniță Gheorghe...

— Și-n Marte există un Ioniță Gheorghe?

— Da. Acum 150 000 de ani un marțian de-al nostru a nimerit pe Pămînt pentru aprovizionare, și

uite că ne-a rămas pînă astăzi un Ioniță Gheorghe din stoc supra-normativ. Ei, și Ioniță ăsta a lipsit cîteva zile în aprilie și cîteva în mai, și toată luna iunie, iar inginerul l-a ținut prezent.

— Formidabil!

— Nu asta-i formidabil. Formidabil e că a fost și premiat!

— Auzi dom'le de ce este în stare!

— Da, pînă la urmă să nu ajungă în stare de imponderabilitate...

DEZVĂLUIRI

Enervat la culme, marțianul meu scoase capacul și trase o dușcă zdravănă dintr-un termos pe care scria «Oxigen».

— Te sufoci? întreb eu alarmat.

— Nu, dar mi s-a uscat gîtul.

— E oxigen de regim?

— De Pitești. L-am căpătat prin Fruct-export.

— Bine, dar pe termos citeș «oxigen».

— Uite ce, frate, după cum am aflat, pămîntenii nu sînt oameni naivi. Dumneata dacă te duci cu prietenii la o bere, cînd te întorci acasă la soție, nu scrii pe termos «ședință»?

— Nene marțiene, ești mai pămîntean ca toți pămîntenii. Dumneata pesemne ai mai fost pe la noi în deplasare, fiindcă vād că te orientezi just.

— Am mai fost. Tot pe linie de inginer Belu.

— Ce-i mai puneți în circă?

— Cit a lucrat la noi, pe Marte, se eliberau șoferilor de pe camioane ordine de serviciu și delegații fără nici un control. Foile de

parcurs apar cu modificări, ștersături și kilometraj în plus. Călătoreau în interese particulare cînd pe Jupiter, cînd pe Saturn, cînd pe Calea Lactee, iar pe foile de parcurs erau trecute drumuri făcute în interes de serviciu în cadrul planetei Mărte.

— Vorbeste nene pe limba marțiană, că aud oamenii de la mesele din jur și prind exemple rele. Că la șantierul din Smîrdanul Nou nu s-au pomenit asemenea isprăvi.

— La noi, pe Marte, s-au pomenit. De pildă salariața marțiană Conciu Ioana și-a transportat, cu camionul planetei, mobila personală de la Fetești la București.

— Aveți un Fetești și în planeta Marte?

— Avem. Noi am preluat de pe Pămînt tot ce e bun.

— Și de ce l-ați preluat atunci și pe inginerul Belu?

— S-a strecurat. Am avut un C.T.C. de slabă calitate. Așa se explică de ce a ajuns pe planeta Marte și Cucută Teodor, contabil-șef...

— ăsta a ocupat aceeași slujbă și la șantierul din Smîrdanul Nou. Și cu ce l-ați găsit?

— Cu lanterna magică. Abateri și lipsuri financiare. State de salarii fictive în valoarea de 3 700 lei și indemnizații ilegale de transfer.

— Pe Pămînt nu există asemenea coțcării.

— Cum așa? Dar ăsta a poposit la noi venind de pe Pămînt.

— Tocmai de aceea a ajuns sus pe Marte, că de pe șantier a zburat.

— A zburat, însă o dată cu el au zburat și 18 mii de lei sub formă de avansuri, spre decontare.

— Al naibii marțian! De unde le știi frate pe toate astea?

— Păi dacă locuim sus! Vedem tot ce se petrece jos.

— Nene marțiene, n-ai vrea să mergem la Spațiu și să facem schimb de locuință? Să mai privim și noi ce se întîmplă pe la voi.

— Îți spun eu ce-o să se întîmple. Fiindcă inginerul Belu nu s-a interesat de bunul mers al șantierului, pentru că nu a luat măsuri la vreme, deoarece a protejat și a fost părtinitor intrucît a încadrat pe unii salariați în alte funcții decît cele pe care le prestează...

— Uite ce-i, marțianule, dumneata faci cu mine ședință de analiză a muncii? Astea le am și pe Pămînt. Fii te rog mai concis: ce părere ai despre asemenea povești?

— Macao pepilo pe Belu iatao sucud piramidon.

— Să traduc?

— Nu-i nevoie.

— Dar Belu n-o să știe ce înseamnă.

— N-o să știe, dar o să simtă.

— Dragă marțiene, mi-a părut bine de cunoștință. Ai să-i transmii ceva inginerului?

— Babuc piramidon...

— Mersi, astea cred că le ia de la începutul foiletonului.

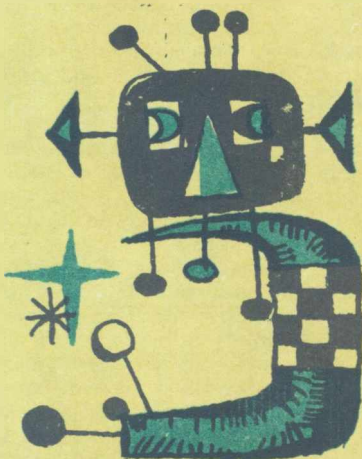
Și marțianul a plecat acasă spre Marte, în sus.

În jos încă nu pleacă nimeni?

La despărțire oaspetele mi-a strigat din urmă:

— Hotoer sodeni pocletu matache. Clar?

— Clar! Ca și activitatea lui Belu.

MOFTUL ROMÂN

nr. 25 — JURNALĂ, 1 SEPTEMBRIE 1996

30 BANI NUMERUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA LA TIPOGRAFIA «ZEMKINCI» STRADA SĂRĂFOAN, 10

Întia serie a revistei *Moftul român* (Director: I.L. Caragiale; prim redactor: Anton Bacalbașa) a apărut la 24 ianuarie 1893, avind — la primele 10 numere — subtitlul: *Revistă spiritistă națională. Organ biebdomadar pentru răspindirea științelor oculte în Dacia-Traiană*. Aluzia era evidentă la îndelețnicirile spiritiste ale lui Hașdeu, după moartea fiicei sale

Această serie, din care au apărut 40 de numere (ultimul la 30 iunie 1893) era scrisă aproape în întregime de Caragiale și Toni Bacalbașa, dar fără nici un fel de semnături. A doua serie, din care au apărut — între 1 aprilie și 18 noiembrie 1901 — 31 de numere (ultimele 10 ca broșuri, în care se făcea și reclama Berăriei Gambrinus «sub direcția personală a domnului Caragiale») a avut și numeroși colaboratori: Teleur, G. Ranetti, Dr. Urechia, Al. Cazaban, Vasile Pop, Stahl, George Cair, Petre Liciu, Podeanu, Brătescu-Voinești (la ultimele numere: «Din carnetul unui fost judecător»)

Din seria a III-a și ultima au apărut doar 3 numere, între 12 și 26 mai 1902, Caragiale fiind menționat ca fondator. Prim redactor D. Teleur. Apare un nou colaborator Niculescu-Chic. Ranetti plecase încă din septembrie 1901, la *Zeflemeaua*, o nouă revistă umoristică ce apăruse sub conducerea sa. Caragiale e prezent cu o *Cugetare* — opiniile sînt libere dar nu și obligatorii.

Mihail Sadoveanu scrie despre *Moftul român* că au fost «pagini fără pereche de vervă, umor și satiră» (*Însemnări literare*, 10 martie 1919).

sașa pană

SFATURI, AFORISME ȘI ALTECELE

Nu poate avea dinți buni cine găsește cusururi la fleică.

Cine vorbește rău de femei nu poate fi bărbat.

— Care este în bucătăria românească, mîncarea cea mai rușinoasă?

— ?

— Sărmăluțele. Pentru că s-acoperă totdeauna cu o foaie de viță.

În politică, un om fără principiile noastre e un om pierdut; el se poate regăsi cînd ni le îmbrățișează.

— A, doamnă, băiatul dumitale seamănă foarte mult cu tat'său.

Doamna (distrată): ...Care tată?

Culmea evlaviei pentru o găină: să facă ouă roșii.

Deplorabil te poate face oricine; numai tu însuți te poți face ridicul.

Culmea navigației: să înfrunți furtunile casnice.

Proștii spun prostii; oamenii de spirit le fac.

E totdeauna o mulțămire a face bine; adesea a face rău e un triumf.

Nu vă-ncredeți în femei și mai ales, în bărbați.

Efect ciudat: Stai într-un curent rece și te pomenești cu căldură.

Dărnicia e desigur o calitate: bine e să dai, să dai mereu, să dai tot, să nu dai însă ortul popii.

(*Moftul român*, 1893 — din diferite numere)

DE CE NU ȘTIU NEMȚEȘTE?

Numai datorită mutrei mele, astăzi nu-l pot citi pe Schiller în limba lui, deși am avut ocazie, ba mai mult încă: eram obligat chiar să-nvăț nemțește.

Așa-i că nu pricepeți? Să vă explic dar, ce legătură există între mutra mea și limba lui Schiller.

Cînd învățam la liceu, mi-aduc aminte, colegii îmi ziceau: *Măi neamțule!*

Fața mea bălaie și pictată ca o farfurie lăsată afară în sezonul muștelor, urechile mele prea depărtate de craniu și părul cam roșcat, toate acestea trădau în mine pe un nepot de *grosse Mutter*, deși bunică-mea e get-beget din țara Moldovei!

— Popescu, ieși la lecție — mă chemă într-o zi profesorul de germană.

Și, cum mă tot codeam să ies din bancă, colegii mei începură să țistuiască:

— Ieși, mă, neamțule... nemțoiule...

Profesorul, auzind aceste șoapte, mă întrebă:

— Dumneata ești german?

Tot singele lui Traian mi se urcă în față; și cum mă sileam să găsec cuvinte ca să protestez contra acestei grave afirmații..., profesorul îmi făcu semn să stau la loc.

— Cred că dumneata știi să citești. Să ascultăm dar pe alții care au necesitate.

Am tăcut ca un pește...

Și așa trecu anul întreg, fără să fiu măcar odată ascultat.

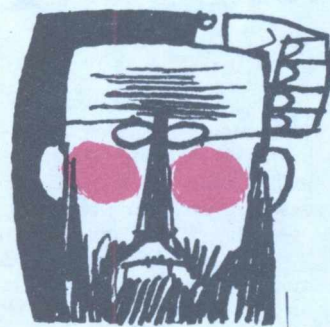
Sosi examenul. Eu nu știam nici alfabetul.

— Ce te faci acum, neamțule, mă întrebam cu groază. De-aș fi fost într-adevăr neamț, desigur că rămîneau în incercătură, dar sînt român și încă de *Danube*.

Am alergat la o stratagemă. Un coleg mi-a citit de vreo cincizeci de ori o bucată, pe care am învățat-o ca pe o melodie dintr-o operă, numai după ureche.

În ziua examenului m-am prezentat cu cartea în mîină. Profesorul avea obicei să-ți deschidă cartea și te punea să citești unde se întimpla.

(Urmare în pag. 12)

În fiecare duminică mai înainte de prînz mă plimb cu bunul meu prieten X pe Calea Victoriei, între piața Palatului și librăria Academiei, cînd X își răstoarnă sacul cu toate micile informații hațive din viața culturală a Capitalei și cu toate anecdotele noi, achiziționate în timpul săptămîinii.

La un moment dat trece pe lingă noi o apariție ondulatorie, cu sandale aurite, violent decoltată și tot atît de violent fardată. Cozile albăstrie ale ochilor se prelungeau pînă la temple unde aproape se întîlneau cu liniile arcuite geometrice ale sprincenelor. O brumă sinilie îi întuneca pleoapele accentuîndu-se apoi dedesubtul lor în niște cearcăne subliniate care contrastau ciudat cu ocrul obrazilor și cu roșul venețian al buzelor și al părului.

— Ce zici de ea, mă întrebă X.

— Teribilism, răspund eu concisiv.

— Te înșeli. Este geometrism decorativ și bariolare falaciosă.

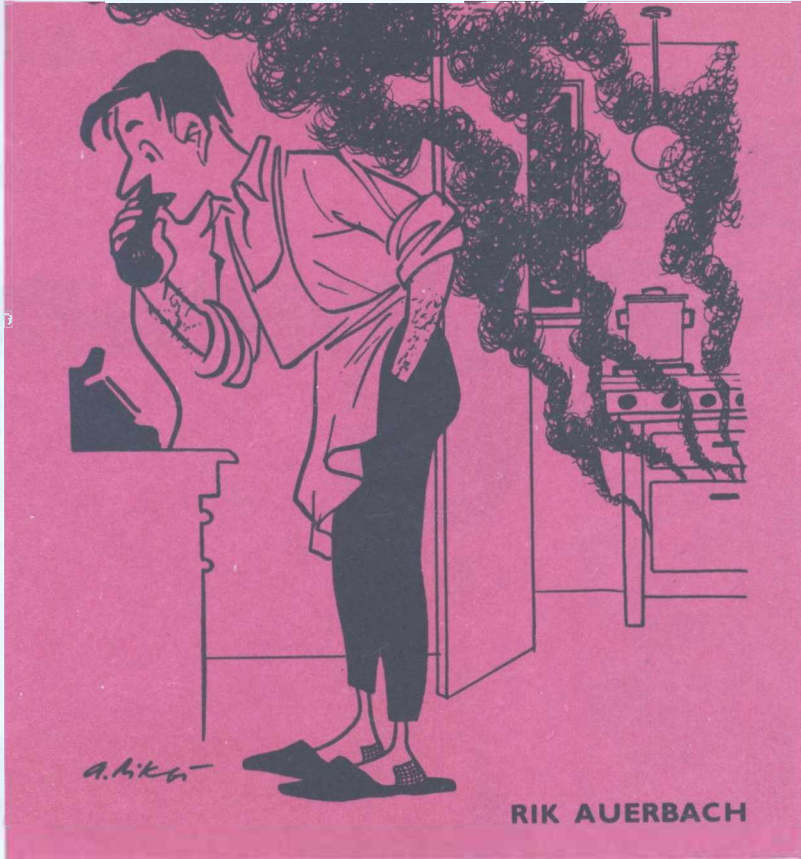
— Ce-ai spus?

— Văd că trebuie să-ți traduc, incultule. Bariolare falaciosă înseamnă amestec înșelător de culori învălășite la întimplare. Cu alte cuvinte, persoana dovedește o întuire monocordă a cromaticeii, ea nu refuză modulația sub care s-ar fi putut întrezări epidermismul ei de vibrație psihică. Este vorba

— Măriuca mi-a spus că pe copii îi aduce barza.

— Aș! Părinții mei mi-au explicat totul: pe copii îi cumperi de aici!

SOTUL «IDEAL»

— Iubito! Ai uitat să-mi spui după ce se cunoaște când e friptura gata...

DEOSEBIT DE CLAR

PAVEL
MIHĂILEANU

adică de o carență a însăși picturalității.

— Vrei să spui că nu știe să se fardeze?

— Poate că nici nu știe, dar esențialul este că ea se fardează cu epiderma și nu cu ochiul.

— Adică pe epidermă și în jurul ochilor, îl corectez eu.

— Epidermism înseamnă a lucra cu epiderma, adică senzorial și nu rațional. E un termen tehnico-metaforic.

— Aha, îi răspund, făcându-mă că pricep.

— Ea vrea să fie frumoasă și interesantă, pentru că estetizanta veleitară reprezintă afirmații de temperament anarhic, deoarece conștient sau inconștient ea se camuflează în nonfigurativ, procedeu, după părerea mea, greșit, care o poate sărăci până la uscare...

— Crezi că fardurile costă atât de scump?

— Oh, dumnezeule, nimic nu pricepi, te afli în plină torpoare alături de dinamismul felin al lumii. Vorbeam despre sărăcirea până la uscare a vibrației ei temperamentale.

— Știi ce! Ia mai slăbește-mă cu vocabularul tău păsăresc. De unde l-ai subtilizat?

— Nu ți se pare distins?

— Deloc. Îmi aduce aminte de fostul meu comandant de pluton din armata anilor 1932—34 care

ne recomanda să nu fim parcimonioși cu apa și să ne lavăm metatarsurile că altminteri se volatilizează ozonul din dormitoare.

— Nu ți se pare nici doct?

— Numai pe jumătate, adică semi-doct.

— Văd că te-ai indispus, zimbi X. De fapt asta am și urmărit. Ieri dimineață mi-a căzut în mină articolul «Exuberanță și geometrie decorativă» apărut în nr 3—4 din Arta Plastică sub semnătura lui N. Argintescu-Amza.

Tot ce ți-am spus până acum și te-a enervat este aproape citat din «Exuberanță și geometrie decorativă». Autorul pretinde că analizează și explică arta picturii I. Mirea. Poate vrei să afli în ce constă originalitatea artistului. Hai, să-ți spun tot eu, «pour la bonne bouche», vorba lui N. Argintescu-Amza.

«Imaginile prezentate astăzi (de pictorul Mirea — N.N.) păstrează un aport redus de figurativ direct inteligibil, optindu-se pentru transporturi libere...» E clar?

— Deosebit de clar! Numai un lucru nu pricep.

— Ce anume?

— De ce ține neapărat N. Argintescu-Amza să scrie în esperanto?

TUDOR MUȘĂTESCU

dialog
CU... RIDICATA

— Fă-mă să-nțeleg, te rog...

— Ce, anume?

— Cum se poate așa ceva?

— Adică?

— E de necrezut, pe cuvântul meu. Adică, mai exact, pe cuvântul lor nu e de crezut, nu pe al meu.

— Al cui, al lor?

— Știi ce e aia I.C.R.A.?

— Ei, bravo! Am mâncat, că-mi plac grozav. Și de crap, și de știucă, și tarama, și de Manciușia! Ba, chiar și negre.

— Șterge-te la gură și să-ți fie de bine. Dar nu vorbeam de icre, din astea, comestibile. Vorbeam de cele care nu se înghit. Cum ar fi, de exemplu, I.C.R.A. din Iași. N-o mai înghite nimeni.

— Ce-nțelegi prin «nimeni»?

— Toți. Adică, toate fabricile cu care are contracte pentru diverse produse de consum.

— Ce fel de consum? Larg sau îngust?

— Lasă gluma, că e cazul să fim serioși.

— Atunci, fii serios și lămurește-mă.

— Va să zică, I.C.R.A. din Iași are contracte pentru unele produse, pe care le comandă la diferite fabrici.

— Da! Și?

— Și, după ce acestea execută comenzile, ICRA pune — cum s-ar zice — coada pe spinare.

— De ce?

— Fiindcă nu ridică virgulă cantitățile de produse comandate de ea.

— Nu le ridică deloc, sau nu le ridică la timp?

— Nu le ridică «ritmic». Sau, cu alte cuvinte, le ridică după gusturi.

— N-ai ce-i face! E știut că gusturile nu se discută.

— Astea însă fac parte dintre cele care trebuie discutate, în mod indiscutabil.

— De ce?

— Fiindcă, produsele comandate din vreme și neridicate la timp, blochează, în primul rînd, spațiile de depozitare disponibile. Și

— în al doilea rînd — comenzile nu se achită pînă nu se ridică. Ori, pînă la ridicare, incurcă socotelile și împiedică realizarea beneficiilor. Așa, de exemplu, s-a întîmplat la fabrica de țigări, unde comenzile se ridică la sfîrșit de lună, deși se execută, între timp, la termenele stabilite.

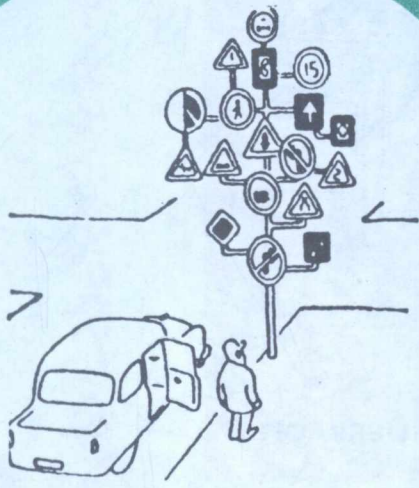
— De unde știi?

— Pînă nu faci foc nu iese fum! Iar la Întreprinderea «Vinalcool» ridicările se fac la sfîrșit de trimestru.

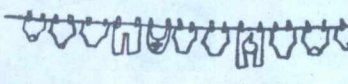
— Acum sînt deplin lămurit. Am înțeles.

— Și ce părere ai?

— Că, cu timpul, dacă I.C.R.A. va accelera ritmul operațiilor de pînă acum, s-ar putea ca, totul să se schimbe și «ridicările» să se facă, la început, din 6 în 6 luni, apoi, din an în an și — în sfîrșit din an în paște!

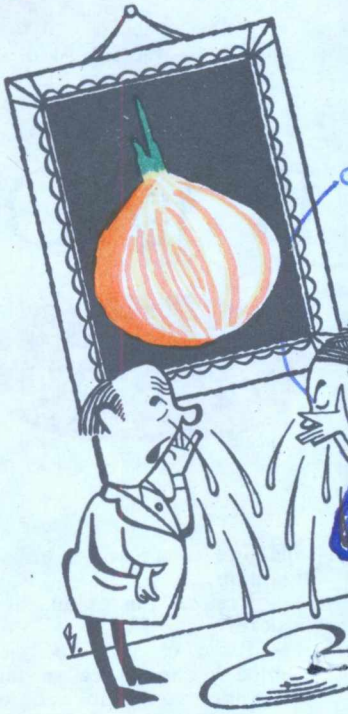
FĂRĂ CUVINTE
Din «Punch» — ANGLIA

FĂRĂ CUVINTE
DIN «Stirşel» — R.P.

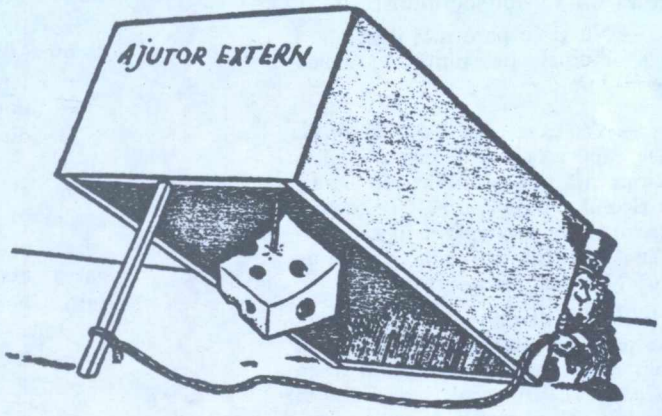

Din «Karuzel» —
R.P. POLONĂ
— Cum, numai un zlot?
Dv. nu ştiţi că noaptea
tariful este dublu?

Din «KROKODIL» — U.R.S.S.

FĂRĂ CUVINTE

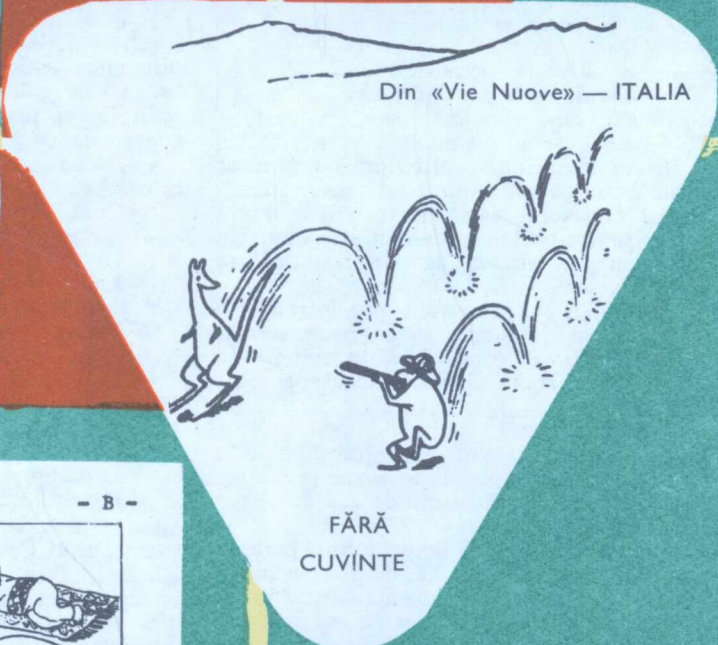
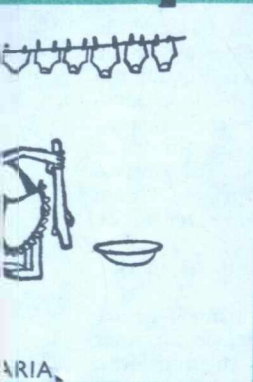

«ALIANŢA PENTRU PROGRES»
Din «La Prensa» — Mexic

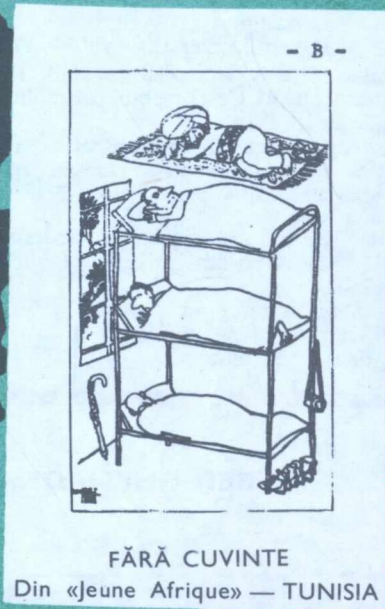

UMOR DIN TOATĂ LUMEA

Din «Vie Nuove» — ITALIA

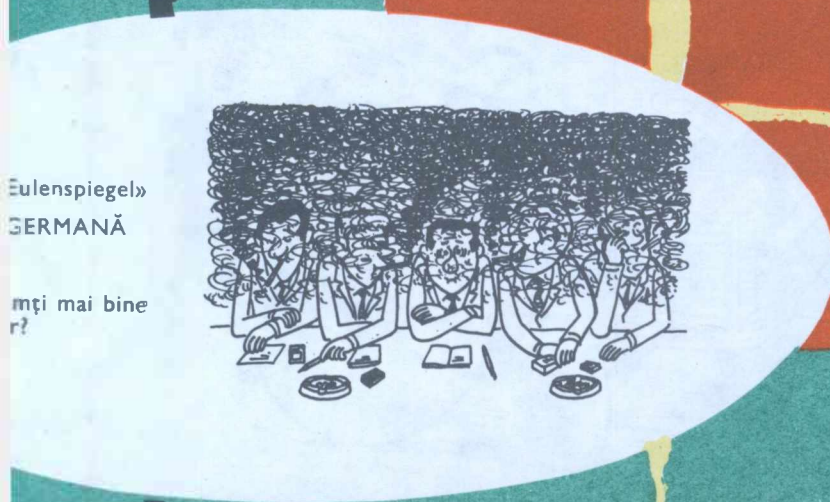
FĂRĂ
CUVINTE

- B -

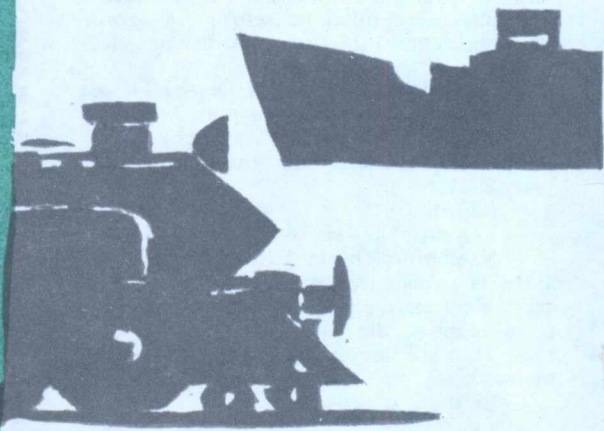
FĂRĂ CUVINTE

Din «Jeune Afrique» — TUNISIA

Eulenspiegel»
GERMANĂ

mți mai bine
r?

CE-I TREBUIE CHELULUI...

Am ajuns la cincisprezece mii. Amicul meu Furdui a ajuns la douăzeci. Unii au făcut toată suma. Aceia și-au luat Trabant sau Fiat și acuma savurează goana kilometrilor. Noi savurăm deocamdată cursurile școlii «Motorul» secția amatori, unde ne-am înscris ca să avem carnetul pregătit din timp.

Furdui al meu e însă de la o vreme cam necăjit. L-am întrebat într-o pauză:

- De ce ești abătut?
- Din cauza cursurilor.
- Păi, fără cursuri nu iei carnet.
- Nu-i vorba de cursurile de aici — zice, — Avem la fabrica unde lucrez niște cursuri de specializare.
- Aha! — zic. — Și la ce te specializezi?
- Eu? La nimic.
- Parcă spuneai că aveți cursuri!
- Avem.
- De specializare?
- De.
- Ei, la ce te specializezi?
- La nimic, nu ți-am spus?
- Păi, nu-s cursuri?
- Sint, dar eu nu mă duc la ele.

M-am dumirrit, dar între timp s-a terminat pauza, așa că am terminat și conversația. A intrat profesorul, ca să ne vorbească despre cum trebuie ocolite statuile în sens giratoriu și cum se virează la stânga în Piața N. Bălcescu.

În timpul orei, prietenul meu Furdui și-a mai adunat gindurile, iar în pauza următoare mi-a făcut următoarea declarație:

- Ce-i trebuie chelului tichie de măr-găritar?
- Adică, cum?
- Adică, de curs de specializare îmi arde mie acum? Auzi, specializare la ștanțe electro-pneumatice. Ai mai auzit de așa ceva?

Mărturisesc sincer:

— N-am auzit. Știu despre aurora boreală, despre electrocardiogramă, despre postulatul lui Euclid, despre poliomieliță, spațiu inter-sideral și multe altele, așa că am oarecare nivel intelectual. Dar de alea, cum le-ai zis, electro-hidro... și nu mai știu cum, n-am auzit.

— Și totuși există. O să se aducă și la noi la fabrică la anul. Și pentru că o să se aducă la anul, noi facem acum curs.

Pe urmă, Furdui mi-a povestit cu deamăn-tul cum a fost cu cursul. Mai întâi s-au

făcut înscrieri pînă la o anumită dată. Pe urmă, s-au închis înscrierile. Pe urmă, s-au mai prelungit înscrierile, pentru cei care nu s-au înscris încă. Atunci a trebuit să se înscrie și el pentru că se înscrieseră toți ștanțorii și trebuia să dea explicații la toți care-l întrebau de ce nu s-a înscris. Pe urmă, s-au închis înscrierile și nu s-au mai prelungit. Cursul a început cu o lecție de deschidere, în care nu se știe despre ce s-a vorbit, pentru că prietenul meu Furdui n-a fost la această lecție. A urmat lecția a doua, unde de asemenea nu se știe ce s-a spus, din exact același motiv, ca mai sus. Au urmat alte lecții, toate încadrându-se în motivul arătat mai sus și despre care prietenul meu a făcut din nou o caracterizare scurtă cu vorbe din folclor:

— Ce-i trebuie chelului tichie de măr-găritar?

Apoi s-a terminat pauza și a intrat profesorul, să ne explice despre ce face un șofer disciplinat dacă la intersecția drumurilor îi ies în cale pompierii sau vreo salvare.

În pauza următoare, am legat din nou conversația cu prietenul meu. L-am întrebat:

- Ascultă, măi, Furdui, zău dacă-nțeleg ce cauți tu aici!
- Cum, ce cauți?
- Adică, ce faci aici?
- Unde, aici?
- La «Motorul».

A făcut ochii cît cepele:

- Fac exact ce faci și tu: învâț să conduc.
- Ce să conduci, omule?
- Cum, ce? Mașina.
- Păi, tu ai mașină?
- O să am.
- Cînd?
- La anul.

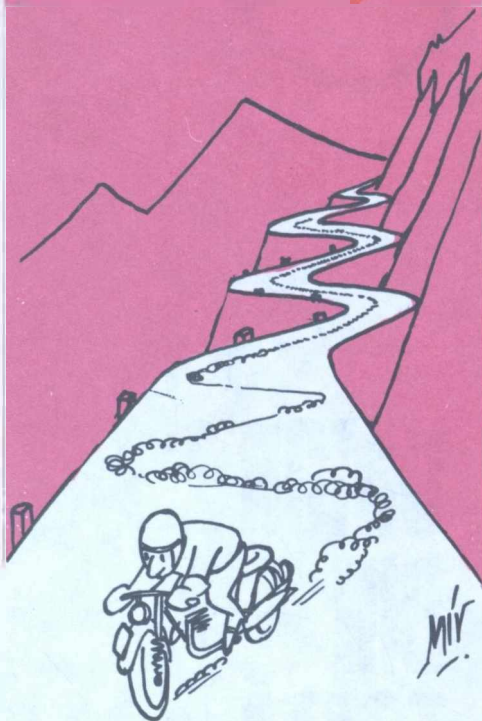
— La anul, mersi! — zic. — Pentru mașina pe care o s-o ai la anul, faci acum curs! Halal! Ce-ți trebuie ție tichie de măr-găritar?

Am crezut că s-a supărat pe mine. Mai ales că nici nu mi-a răspuns numai decît. Abia în ultima pauză mi-a făcut cu ochiul și a spus:

— Și zi-i așa, umbli cu dedesubturi, ai? Să știi că ți-am priceput fabula pînă la sfîrșit.

Dacă a priceput pînă la sfîrșit, e bine: înseamnă că n-a priceput numai fabula; a priceput și morala.

MIRCEA IVĂNESCU

INERTIE

DISCUTIE

PE BAZA

DE... COJITOR

(Urmare din pag. 2)

— Da! Deci, adus în 1964, tamburul-coji-tor nu fusese pus în funcțiune nici în iunie 1965!

- Care era misterul?
- Nu era mister! Era defect!
- Și nu s-a găsit nimeni să-l repare?
- S-a găsit, dar n-a venit!
- Cine?
- Deși chemat în repetate rânduri, insti-tutul de proiectare citat mai sus, cel care a proiectat acest utilaj, a refuzat să acorde asistența tehnică pentru remedierea defec-tiunilor!

— Formidabil! Dar de ce? De ce? De ce!

— De ce mă întrebați pe mine? Ce sint eu institut de proiectări?

— Păi așa mascat, mai știu eu cine ești? Jos masca!

— Poftim!

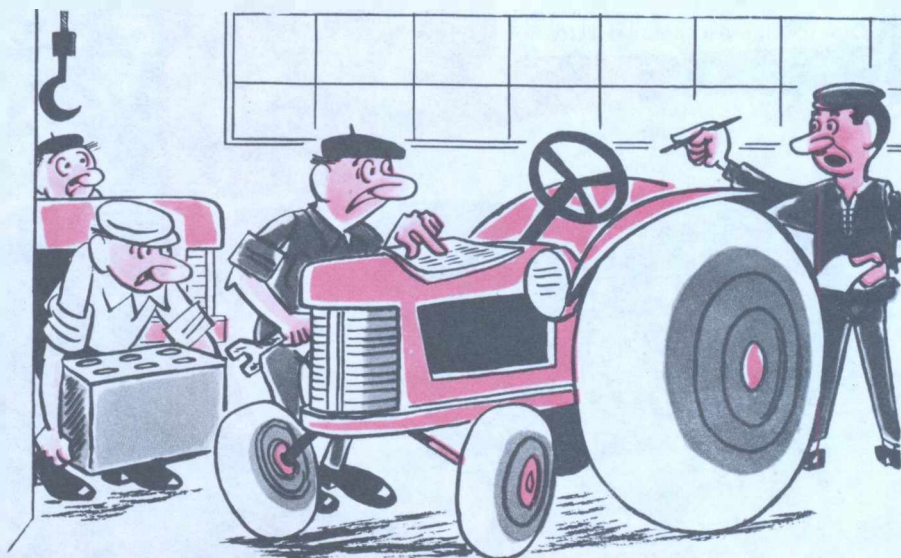
— Pardon! Nu ești ce-am crezut!

— Să continuăm! În felul acesta deci s-a ajuns la următoarea situație: în timp ce la acest combinat, pînă în 1964, buștenii erau cojiți manual, din 1964, de cînd s-a adus acest tambur-cojitor, buștenii sint cojiți manual!

- Și unde e deosebirea?
- La teamea!
- Cum adică?
- Aia de oi e mai bună decît aia de vaci!
- Dar ce legătură are teameaua cu coji-torul-tambur și cu institutul de proiectări? Să nu-mi spui că n-a făcut nici o brînză că te plesnesc!
- Bine, nu spun!

Există cazuri cînd la sesizările din presă se dau răspunsuri formale, neglijîndu-se a se lua măsurile eficiente.

FRED GHENĂDESCU

— Ne-a criticat în ziar. Să grăbim reparațiile!

— Avem ceva mai urgent; veniți să compunem scrisoarea de mulțumire pentru ajutorul acordat.

Procesul... maimuței

O maimuțică —
(Auzise de Darwin probabil)
rionind la un trai confortabil
— cum nu prea se află în junglă —
s-a hotărât să fugă
într-o joi la soroace
dintr-acolo, încoace.

Era convinsă
că într-o lună sau două
ne va semăna nouă.
Adică,
timpul în care croitorul
ii va face o fustă,
o jiletcă,
o tichie
și câteva obiecte intime
de lenjerie.

Îmbrăcată decent și corect,
maimuța mimează eleganța
perfect.

Dar — ce grozavă eroare!
Fugara din jungla cu soare
Stă într-o cușcă expusă.
Și oamenii — val după val —
fac un haz colosal
de ciudata ei trusă:
de jiletca-i îngustă,
de tichie, de fustă,
de papuci, de cercei,
de parcă n-ar fi îmbrăcată
ca ei.

Uimirea însă, ca un spin
dureros ce nu crușă,
o cuprinde din plin
mai ales
când o strigă: maimuță!

Neîntimplindu-se vreo transformare
(ba, dimpotrivă, diferența aici
era și mai mare),
fugara s-a întors
la punctul ei de plecare:
adică în jungla natală
unde orice maimuță
circulă, goală.

Acum, pe tărîmul ei depărtat
Stă cuminte în pom
Și gîndește: — Păcat.
Nu haina face pe om!

RODICA TOTT

În Occident s-au înmulțit cazurile de falsificare a tablourilor
semnate de pictori celebri.

— Doi Picasso și un Dali?... Dar ce
dracu' ai făcut în roncăl timpului?!

RĂFUIALĂ CU STUDENȚII

Răfuiala cu studenții a început
la Madrid de mult. Poliția s-a
răfuit cu ei pe rînd: mai întii cu
cei vinovați de lupta pentru pace,
apoi cu cei vinovați că cer tipă-
rirea cursurilor, pe urmă cu cei
vinovați că îi apără pe colegii lor
din închisori și așa mai departe,
cu mulți alți vinovați.

Iată însă că a sosit și ziua cînd
poliția a hotărît să se răfuiească și
cu cei vinovați că... sînt originari
din Guineea Spaniolă. Studenții
din această categorie, după ce și
așa sînt deocheați prin delictul de
a fi originari din Guineea mai sus
amintită, au dat și cu bățul în
baltă prin aceea că au revendicat
în public unele drepturi.

— Drepturi? a scrișnit poliția
din dinți. Las' că vă arătăm noi
drepturi!

Și au venit numaidecît primele
represalii: studenții originari din
Guineea Spaniolă nu mai benefi-
ciază de bursă. Bursele lor se
retrag imediat și se anulează.

Na! Măsură drastică și eficaă.
Dar nu chiar foarte eficaă. Poliția,
cît e ea de intransigentă, n-a
putut retrage decît puține burse.
Studenții din categoria citată nu
prea erau bursieri. Iar celor care
n-au bursă, nu li s-a putut retrage.

— Nu face nimic — a zis atunci
poliția — avem noi ac și de cojocul
nebursierilor.

Și represaliile au continuat: sus-
numiții studenți din sus-numita
Guineea nu mai au dreptul să stea
la cămin. Gata. Să stea unde
apucă. Chiar și în stradă.

Dar nici asta nu i-a atins pe
toți. Unii stau pe unde apucă.
— Nu, i-a atins măsura? — răc-
niră cei de la poliție. Las' că le
dăm noi măsură să-i atingă!

Și cît ai zice pește, s-a hotărît:
studenții originari din Guineea
Spaniolă să se întoarcă în Guineea
Spaniolă. Nu că li s-ar interzice
să învețe la Madrid, dar li se
interzice să stea la Madrid. Să stea
acasă. Eventual să învețe prin co-
respondență. De altfel, cursuri prin
correspondență nici nu există... Dar
asta n-are importanță. Importanță
are ce a hotărît poliția: studenții
respectivi nu vor mai fi studenți
cîtă vreme Guineea va fi Guineea.

Sau, mai bine zis, cîtă vreme
Guineea va fi... spaniolă.

V.P.

EXPLICAȚIA UNEI APA- RIȚII INEX- PLICABILE

O mare surpriză a căzut de
curînd pe capul locuitorilor orașu-
lui Johannesburg, din Africa de
Sud: le-a picat din senin un
oaspete.

— Un artist?

— Nu!

— Un om de știință?

— Aș!

— Vreun voiajor de seamă?

— Nici.

— Atunci?

— Un... un obersturmbahn-
führer SS.

Asta-i! Capitala Africii de Sud
are cîntea să găzduiască un ober-
sturmbahnführer, la peste douăzeci
de ani după ce s-au terminat toți
obersturmbahnführerii, prin desfi-
ințarea pur și simplu a acestei
demnități. Pe asta îl cheamă Otto
Skorzeny și, așa cum au arătat
unele ziare, apariția lui la Johannes-
burg este pur și simplu «inexpli-
cabilă».

Curat inexplicabilă: cine poate
să-și explice ce caută obersturm-
bahnführerul în Africa de Sud?

S-ar putea să caute volumul cu
discursurile fostului șef al fostului
S.S.: Hitler. La vremea lor,
discursurile au fost traduse de
însuși primul ministru Verwoerd.
Dar se pare că ediția e epuizată
și altele n-au mai apărut. Și apoi,
ce-i trebuie SS-istului discursurile?

S-ar putea iarăși să caute nis-
caiva prieteni. De exemplu, pe
acea, pe care, după război, Ver-
woerd i-a trimis la Nürnberg să
ceară grațierea lui... Goering. Oa-
meni de nădejde. Sau poate caută
niscaiva colegi, din aceia care după
război au dispărut din Europa și
au apărut la Johannesburg?

În orice caz, unii sînt de părere
că-i un act de curaj pentru un
obersturmbahnführer s-o pornească
oficial prin Africa de Sud, în vîzul
tuturor celor care știu ce-a făcut
și ce-a ucis el la vremea lui.
Poate-l prinde poliția.

Bancuri. Poliția n-are cum să-l
prindă, pentru că un fost SS-ist
nu poate fi negru. Așa că n-are
ce să-i facă. Poate să umble și
să caute prin oraș pe cine-i place;
dacă vrea, să-și caute colegii de
la SS, să-și caute alți obersturm-
bahnführeri, să caute prieteni co-
mandanți de lagăre, dacă vrea
poate să-l caute și pe primul mi-
nistru Verwoerd.

Să-l caute, că poate o să-i facă
chiar plăcere!

FALS TRATAT DE VÎNĂTOARE

de M. JOLDEA

Pentru ca o salariată să poată ajunge din postul de secretară a directorului în postul de «șefă», trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

1) Să aibă miros. Adică dacă vine vreun solicitator mai modest ca ținută vestimentară, să fie demnă, gravă și severă, fără a fi nepoliticoasă. Dimpotrivă, dacă e bine îmbrăcat având tot dichisul (ceas de aur, țigări străine, cravată originală etc) să fie mai familiară și cit mai aproape de inima omului. Numai așa poți cunoaște necazul sau dolența ce îl mină pe interesantul solicitator.

2) Pentru a face pe surda, secretara trebuie să audă foarte bine (Telefonul sună, ea ridică receptorul cu ochii la director care, la rîndul său o privește ca pe a șaptea minune a lumii. «Cine e? Vorbiți mai tare, n-aud! Aaa, tovarășul Popescu?» Dacă degetul arătător al șefului pendulează în aer va respira ușurată: «Da, dar nu e aici! Azi nu mai vine!»

3) Trebuie să cunoască tricotajul la perfecție. O secretară care nu știe să tricoteze n-are nici un haz.

4) Să fie tinăra, fiindcă tinerețea înseamnă elan, îndrăzneală, fantezie, bucurie de viață.

5) Să aibă într-un sertar cafea și zahăr. (Directorul bea multă cafea fiind foarte ocupat. Iar cafeaua, se știe, e tonică.)

6) Să pună flori, un mic buchețel de violete pe biroul șefului; sint atît de gingașe! (Doi lei buchețelul. Face!) La întrebarea șefului: «Cine a adus florile astea?», să nu răspundă imediat ci să se roșească (E foarte ușor. Se va ține o clipă respirația și se va aduce singele în obraji palizi de emoție).

7) Să fie extrem de amabilă față de soția directorului pe care o adoră, deși nu o cunoaște. (Ea: «Trebuie să fie o femeie excepțională soția dv!» «El: (figură de om care ia ricin) «Ce te face să crezi?» Ea: «Nu se poate să fi luat o femeie mai prejos decît dv!» (în toil discuției se poate lua un fir de păr imaginar de pe mîneca șefului, asta

asa... ca atmosferă) El: «A telefonat?» (ricinul lucrează) Ea: «Da. M-a întrebat cu un glas atît de uman, de minunat, de cald... dacă ați venit! E o ființă...» (aici e necesar să ridice ochii în tavan negăsindu-se comparația, apoi să iasă din birou imediat pentru că șeful să poată mormăi singur: «Ce dracu o fi găsim la ea? N-o cunoaște!» Apoi să-și poată îndrepta cravata, uitîndu-se în oglindă: «Mda! Nu arăt rău astăzi!»

8) Trebuie să se lase surprinsă plîngînd. (El: «Ce s-a întimplat? De ce plîngi?» — Ea trebuie să suridă spunînd: «Nimic! (apoi să izbucnească în plîns cu hohote, eventual pe umărul lui). Mama. E atît de bolnavă!» El: (glas poruncitor) «Te duci imediat acasă și mă ții la curent cu sănătatea mamei, ai înțeles?» — Ea nu va trebui să sară deodată în sus de bucurie, ci, sfîșiată de durere, să întrebe: «Bine, dar cine va avea grijă de lucrările de birou, de cafeaua dv., de dumnea-voastră?» (aici alt ropot de plîns). Iar cînd el va rosti seniorial: «Eu!», se va răspunde: «Oh! Ce bun sînteți dv!» De preferat să nu mai lungească discuția, ci să o șteargă imediat la prima «Alimentară», unde se distribuie pește oceanic.

9) Să îndepărteze orice salariată mai drăguță ca ea («Lasă, dragă, îi duc eu hîrțile la semnat, că d-ai-a sînt secretară!») În schimb orice femeie trecută de cincizeci de ani să fie lăsată să intre la șef. (Îi amintește de mama la care el ținea atît de mult. E un gest gingaș!)

10) Să nu mai spună că a telefonat «minunata», «umana», «calda» dv. soție, ci simplu, cit mai simplu, arătînd șefului telefonul deschis: «De acasă... ești aici?»

11) Să știe să întrebe pe șef după divorțul lui: — «Doamne, doamne și acum ce ai să te faci? (oftat prelung). Ce mult ne chinuim noi doi!» (Se va repeta oftatul).

12) Cînd vine cu mașina la birou pentru a-și vedea soțul, să se uite bine la noua secretară, apoi intrînd la șef, să-i spună: «Dragule, ai ceva contra ca mama să muncească?» «Firește că nu!» va răspunde el. «Mă gîndesc la o muncă mai ușoară, ca să-și poată completa anii de pensie... Ce zici? N-ar fi bine să o iei secretara ta? Te iubește atît de mult!... Și vrea să-ți facă ea cafeaua, cu mîna ei!»

13) Cînd pleacă de la soț din birou e bine să asculte o clipă la ușă. Dacă se va auzi o voce cristalină spunînd: «Vai... ce umană... ce caldă... ce minunată e soția dumnea-

voastră! va deschide ușa și va spune tare: «Am uitat ceva, dragule! De mîine, vine mama la serviciu!» (E mai prudent).

14) Și acum un ultim sfat, acesta însă pentru șef: să-și ia un secretar! E mai bine!

DIN REVISTELE UMORISTICE DE ALTĂDATĂ

(Urmare din pag. 6)

Pe mine însă, știindu-mă că sînt tare, m-a lăsat s-a aleg orice bucată vreau.

Am citit minunat.

— Acum închide cartea, a zis profesorul, și spune-mi care-i imperativul de la verbul...

Dar nici nu-și isprăvi întrebarea și mă văzu cu degetul la nas.

— Ce ai?

— Îmi curge singe...

— Du-te de te spală!

Cînd, după o jumătate de ceas, m-am întors în clasă, profesorul îmi pusese nota, notă bună.

Tot așa am urmat germana pînă la absolvirea liceului.

Grozav mi-am păcălit profesorul!

CAZABAN

(Moftul român, anul I, nr. 1/28 din 28 octombrie 1901).

*

POETUL SI MOARTEA

(Reminiscentă)

Poetul stă la masă

Si scrie-asa ceva:

«O, Moarte! vino, iată

Te-aștept, etcetera»

Ea-n clipă-i se prezintă.

— Fecioară, cine ești?

— Sînt Moartea!

— Tu ești Moartea?

— Da, eu; și ce voiești

De mi-ai oprit, poete,

Secerătorul mers?

— Ca să-mi ajuși să aflu

O rimă la un vers.

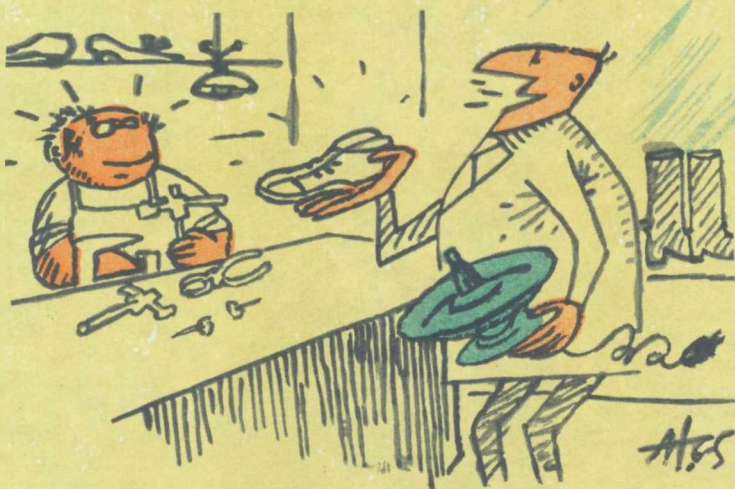
PODEANU

(Moftul român, anul I, nr. 1/21 din 19 august 1901).

URZICA
CU OCHII-ÎN PATRU

DESENE DE A. ANDRONIC ȘI M. GROSU

Fintinile arteziene produse de Fabrica de mase plastice «Muntenia» sînt foarte solicitate. Cu toate acestea, în comerț nu se găsesc tije de schimb.

— Te rog să-mi pui niște pingele duble; mîine mă duc să caut tije de schimb!!!

Baia muncitorilor de la Sectorul minier Schitu Golești (constructor Șantierul 3 Cîmpulung) n-a putut fi dată în folosință luni de zile deoarece s-a întîrziat racordarea la conducta de apă.

— Așa li se dă apă la moară celor de la «Urzica»...

De-ale Bucureștiului

de DAN MANOLESCU

Telefoane publice există astăzi peste tot: pe străzi, în restaurante, în diverse unități comerciale și mai ales în debite. Aici intervine însă un necaz care propriu-zis nu ține atît de telefonul de pe perete cît ține de debitantul de pe scaun. Dar dacă telefonul stă pe perete și debitantul pe scaun, nu înseamnă că nu există nici o legătură între ei, mai ales cînd telefonul public plasat în tutungerie are citeodată motive ... strict personale să nu funcționeze. Și atunci telefonul nu mai este telefon pînă ce nu apare tehnicianul să-l pună la punct.

Tocmai de aceea merită să fie relevat un adevărat... recital de indiferență desăvîrșită la care am avut neplăcerea să asist deseori în ultima perioadă de vreme.

Intră un cetățean într-un debit. Scoate în grabă din buzunar o monedă de 25 de bani, o introduce aferat în aparat și așteaptă tonul. Cum însă tonul nu vine și fisa rămîne pitită în măruntaiele aparatului, omul îl întreabă pe semenul lui, care vinde imperturbabil țigări cu și fără filtru: — E defect? — Cine? face mirat debitantul, aruncînd în gol o privire de narcotizat. — Telefonul! subliniază cu voce apăsată ca de o pedală cetățeanul. — E defect! îi răspunde debitantul, de data aceasta nițel mai vioi. — Atunci de ce nu m-ai anunțat ca să nu mai pierd timpul și fisa? — Pentru că, glăsuie omul din spatele teighelei, nu-i nici o nenorocire! Ați auzit de taifunul Flora? Aia catastrofă!...

Cu asta debitantul consideră că a răspuns la problemă și cetățeanul cu fisa înghițită definitiv de aparat, părăsește tutungeria bolborosind

ceva foarte supărat. Dar spleenul năclăit al debitantului rămîne neclintit. Ca o cetate!

Iată însă că în ușa tutungeriei își face apariția o altă persoană. Se îndreaptă spre telefon, introduce fisa în aparat și așteaptă tonul. Tonul nu vine, apoi urmează un dialog aproape identic cu cel de mai sus, și cetățeanul pleacă mormăind revoltat ca și predecesorul său...

Și povestea de față continuă ceasuri în șir pînă ce vine tehnicianul și drege telefonul — transformat pentru perioada pomenită în pușculiță metalică — în care arunci 25 de bani, dar nu-i mai scoți tu! Îi scot «Telefoanele!»

Drept care, în materie de telefon public... via tutungerie, bucureșteanul nostru se întreabă, cu justificată iritare, dacă n-ar trebui obligați debitantii să avertizeze sincer publicul atunci cînd telefonul nu funcționează.

Că, mă rog, s-o fi spunînd «răbdare și tutun» dar nu toți sintem fumători!...

D. NEGREA

— Uite nene Vasile, încă un punct turistic: «Cascada Urlătoarea».

Vitejia unui ciine

Pe-un musafir fășarnic și șiret
Am vrut să-l mușc de pantaloni discret;
Stăpîmul indignat de cutezanță
Mi-a dat un șut în... (n-are importanță!)
Dar care-i rolul meu adevărat?
Sînt păzitor sau ciine figurat?..
Am programat, deci, evadarea mîine,
Vreau să trăiesc destimul meu de ciine.
Să nu fiu tributar, să nu fiu rob
Unor pretenții care nu le-aprob:
De-a fi prietenos cu inamicii,
De-a da din coadă pe temeul fricii,
Desigur, simulînd o încîntare
Ca să evit nuiua pe spinare;
De-a face tumbe împotriva firii
Sau «slujuri» ca să ridă musafirii...
Aș vrea ceva
Mai potrivit cu demnitatea mea!
Aș vrea, de pildă, peste-o săptămîină
Să mă măsoar cu lupii de la stîină —
Își zise plin de-ncredere Lăbuș —
Ori să-i răpun, ori să devin mînuși!...

P.S. Viteazul meu e un cățel de pluș.

MARIAN PETRY
Cîmpulung-Muscel

Paharele din serviciul de vin «Someș», produse de Fabrica «Pădurea neagră», au picioarele neegale, unele mai înalte, altele mai groase.

— Na, să mai zici și altă dată
că semăn cu un pahar «Someș»!!!

PE PLAJĂ

Umbrare mari în culori țipătoare, corturi albe, galbene, albastre, mulțime de oameni cu pielea măslinie, totul pare un bilci oriental.

Întârziatii caută un loc, construiesc în grabă corturi și se întind pe nisipul incins, să recupereze timpul pierdut.

— Tovarășe director, iaurtul...

Directorul este dintre cei întârziati. Înfige în nisip un țăruiș de care este prinsă pinza, ca o dată cu țăruișii să se ridice și umbrarul.

— Iaurtul... repetă contabilul sau tehnicianul de la organizarea muncii, ținând de un colț al pinzei pe care briza puternică încearcă să i-o rupă din mină.

— Dacă n-ar fi fost iaurtul...

Umerii și spatele contabilului sau tehnicianului de la organizarea muncii sînt de culoare roșetică. Chelia, ca un rac fiert, se întinde cu coada spre creștet. O chelie cu perspectivă în adîncime. Contabilul are vocea bărbătească și nu prea, atît cît poate să-și permită un contabil, care nu este șef, în fața directorului. Briza rupe bucăți de cuvinte și le aruncă în jur, fiecare frîntură poartă rugămintea timidă: ascultați-mă dacă se poate!

Soția contabilului sau tehnicianului de la organizarea muncii este și ea pe plajă. Linia

plăcută a trupului este accentuată de costumul de baie strîns pe corp.

— Feminină, își spune directorul.

Soția unui contabil, care nu este șef, e bine să fie feminină și să poarte un costum «întreg». Corespunde gradului de modestie în ierarhia contabilității.

Directorul continuă să împlinte țăruișii în nisip.

— Cu temei, crește și autoritatea directorului, remarcă pentru sine contabilul sau tehnicianul de la organizarea muncii.

Valuri lenexe se sparg de țărniș și se îneacă în spumă. Copiii se aruncă în întîmpinarea lor. Săltate de valuri, capetele chiluge par boștani.

— Dacă n-ar fi fost iaurtul, cine știe dacă puteam să vin...

— Îhi, răspunde directorul cu privirea prinsă de silueta soției contabilului sau tehnicianului de la organizarea muncii, iaurtul... La mare... îi trece prin gînd, e bine ca și privirea să se odihnească.

Umblînd cu pași greoi, sosește soția directorului. Vine încet, ca și valurile. E în «bikini», rochia o poartă pe braț. Căldura. Contururile costumului de baie se pierd printre cutele mărunte, ca ale unei armonici desumflate. Soția directorului își permite să fie mai puțin feminină și să poarte «bikini». Nimeni nu spune că e indecent. Dar, asta o știe mai puțin soția directorului, el, directorul, o fi știind mai mult. Înfige cu năduf ultimul țăruiș.

— Știți tovarășă directoare, soțul meu... numai iaurtul, spune soția contabilului sau tehnicianului de la organizarea muncii, fericită că are cu cine schimba o vorbă. Briza rupe cuvintele, le învîlmășește, se joacă cu ele. Jucăușă briza. Din învîlmășeală se desprinde: știți, directoare, iaurt...

Puțin mai departe o fetiță de 14 ani expune la soare pielea arămie. A venit dimineața printre primii. Acasă i-au spus că dimineața, pină la nouă, soarele trimite raze ultraviolete.

— Da' de unde știe soarele cît e ceasul ca să nu le mai trimită, întrebă fetița în glumă. Părinții se fălesc. «Deșteaptă fetiță».

Pentru întărirea oaselor are nevoie fetița de razele soarelui, de sărurile și de aerul mării.

Se descaltă, așterne cearșaful pe nisip, se dezbracă, apoi se uită în jur, face un pas spre stînga și un altul spre dreapta.

Marea aruncă valuri înspumate. Cu fața senină fetița aleargă în întîmpinarea lor.

— Uite-l pe Șișerone! Și frumos s-a'negrît! Așe, da. Nu ca mine.

— De cînd vă tot căutăm, de patru zile

tot întrebăm de voi. Pe unde n-am umblat, doar om da de voi, dar plaja e mare, turuie soția noului venit.

— Am întrebât și pe un coleg de la universitate...

— Și timpul trece, reia femeia durdulie, nici nu vă închipuiți ce repede trece. Prima zi pină la două, a doua zi pină la unu, numai aseară pină la douăsprezece și jumătate. Așa o ține într-una, ba poker, ba... Dar, dă-te mai încolo să șed și eu pe cearșaf.

— Am întrebât de un bilet pentru avionul de Ieși...

— Da' frumos te-ai bronzat, Cicerone

— Ovidiu, ține-ți banul, l-ai pierdut în nisip, aruncă Cicerone copilului, gol-pușcă, vorba împreună cu un bănuț.

— Am întrebât de un bilet pentru avionul de Ieși...

— Vai, ce bine e aici!

Din lipsă de auditoriu, noul venit renunță la povestea cu biletul de avion, se așează pe nisip, stă ce stă, se uită la mare. Apă multă, simte un fior prin oase.

— Ajitată marea... Spune Șișerone, la Belona se poate lua un șpriț?

— Se poate.

— Așe, în costum de baie?

— Chiar așa nu, dar în șort...

— Atunci hai să mergem.

— Nu stai puțin la soare? întrebă femeia.

— Gura... Și au plecat. Bărbații la bufet, femeile — una sub cort, cealaltă la soare — sporovădesc.

Oameni cît lumea pe plajă. Stau întinși pe nisip și se bronzează. Unii stau cu fața la soare: se bronzează pe față, alții cu spatele: se bronzează pe spate. Sînt și care stau în picioare: bronzează părțile rămase nebron-zate. Stau cu ochii închiși, se bucură de atingerea razelor, dar nu le pot suporta lumina. Cînd țin ochii închiși văd roșu cu cercuri albastre și galben-verzui. Nu ca acasă. Acasă închid ochii și nu văd nimic.

Unii stau cu ochii deschiși. Ochii sînt mări, au adîncime și în adîncuri sălășluiesc cite și mai cite. Se uită fiecare la mările celuilalt. De obicei sînt tineri...

— Seara? N-am timp. Trebuie să-mi gătesc de mîncare.

— Cum adică să-ți gătești? întrebă băiatul obișnuit cu masa servită.

— Dar cine s-o facă?

Rid amindoi. Marea aruncă valuri înspumate spre țărniș. Băiatul se aruncă în întîmpinarea lor. Stropii de pe coama valurilor sînt argintii, iar fețele tinerilor arămii. Sînt frumoși și stropii, și tinerii. Stropii pentru că-s străvezii și tinerii pentru că-s tineri.

A. STOLARCZEK

— Aș vrea un roman!
— Doriți ceva mai ușor?
— N-are importanță, sînt cu mașina!

N. ARION

FĂRĂ CUVINTE

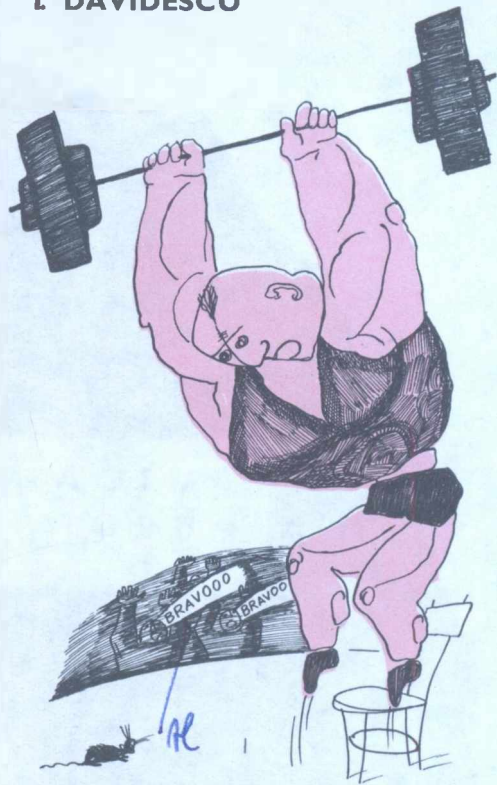
Din fondurile planificate pentru activitatea unor circumscripții veterinare din raionul Focșani s-au achiziționat, printre altele, un magnetofon și două aparate foto.

M. GROSU

— Zîmbiți, vă rog!

L. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

L. LIVADARU

— Avem numai oceanic.
— Aoleu!!...

RĂBOJUL URZICII

de C. CRISTOBALD

LENJERIE BĂRBĂTEASCĂ

Cetățeanul G. Constantinescu din București, str. Pictor Stahi nr. 6, a încredințat atelierului de lenjerie bărbătească din Calea Victoriei al cooperativei «Sirguința» trei metri de mătase naturală spre a i se confecționa o cămașă.

Dar, la termenul fixat, clientul s-a pomenit cu o cămașă cusută ca din petice: cu piepții înădiți și cu manșetele idem. Exprimându-și cetățeanul nemulțumirea, responsabilul atelierului, tovarășa Bloancă Ioana, s-a justificat astfel: că, fiind materialul mai îngust decît trebuia, n-a avut altă soluție. Clientul a replicat însă că ar mai fi avut tovarășa lenjereasă și o altă soluție: să fi măsurat mai întîi materialul și, constatînd că era mai îngust, să nu se fi apucat să-l taie, ci să-l fi anunțat în prealabil pe client.

Atunci, sensibilă, tovarășa Bloancă s-a supărat, a scos dintr-un sertar o foarfecă și, harșt! a tăiat o mincă a cămășii, spunîndu-i clientului că... îi va plăti materialul, — «și gata»!

În felul acesta, situația s-a simplificat. Pentru vina de a fi cusut cetățeanului o cămașă înădită, nu i s-a mai pus tovarășei Bloancă problema: pe unde o să scoată cămașa deoarece — după figura cu tăiatul mincii — tovarășa Bloancă... a băgat-o pe mincă.

TELEGRAMĂ «LUX 6»

Tovarășul Ion Popescu, șeful agenției CEC din Bolintinul din Vale, a ținut să trimită unchiului său Florea Popescu din comuna

Muntenii-Buzău (raionul Slobozia) o telegramă de felicitare «Lux 6» cu conținutul: «Toate urările de bine și sănătate».

Dar agentul poștal din comuna Muntenii Buzău a predat destinatarului un formular de telegramă pe care — în loc de vreo urare — era scris doar atît: Lux 6.

Primind așa-ceva, destinatarul a crezut că e o glumă (nereușită) a nepotului, dar — făcînd nepotul reclamație, iar forul superior PTTR-ist cercetări — s-a stabilit că n-a fost o joacă glumeață a expeditorului, ci o neglijență serioasă a agentului poștal Grigore Stelian.

Pentru neglijența sa... nea Stelian și-a primit sancțiunea meritată.

Sancțiune... lux 6.

RELAȚII CUGIR-BRĂILA

Cooperativa «Tehno-Casnică» din Brăila repară și mașini de spălat rufe «Alba Lux». În acest scop are contract cu uzina «30 Decembrie» din Cugir, producătoarea acestor mașini, să-i furnizeze piesele de schimb necesare.

Dar uzina din Cugir se lasă greu. Așteaptă să-i trimită cooperativa din Brăila... trei adrese, prin care să-i solicite piese de schimb, ca să-i răspundă, în sfîrșit, la una.

În aceste condiții, cooperativa din Brăila e pusă în situații neplăcute față de clienții ale căror mașini, aflate în termene de garanție, nu le poate repara.

Recunoaște și ministerul de resort (în răspunsul său la sesizarea «Urzicii»): «E vina organelor uzinei, care au interpretat greșit instruc-

țiunile M.I.C.M. privind modul de livrare a pieselor de schimb pentru perioada de garanție».

Exact. În «instrucțiunile M.I.C.M.» nu scrie că uzina trebuie să fie nepoliticoasă în relațiile ei cu o cooperativă.

Dacă nu-i trimite, contractual, piese de schimb, măcar să-i răspundă, politicos, la scrisori.

Măcar răspunsuri, dacă nu și răspundere.

ÎNTRE I.C.O.A. ȘI I.R.A.

I.C.O.A. (Întreprinderea comunală orașenească din Arad) a trimis la I.R.A. 17 din București autoturismul nr. 1387-BT, spre a-i face reparație capitală.

Dar I.R.A. 17 a plimbat de mai multe ori, fie întregul autoturism, fie numai motorul lui, pe ruta București — Arad, fără a pune mașina în stare de funcționare, pentru ca — pînă la urmă — să și-o repare... însăși I.C.O. la Arad.

Iar după tărășenii și tevaturi care au durat un an, a trebuit — pentru stabilirea răspunderilor — să se recurgă (prin bunăvoința «Urzicii») la arbitrajul ministerului tutelar.

Soluția ministerului: «I.C.O. Arad să penalizeze I.R.A. 17 București pentru depășirea nejustificată a timpului de imobilizare a autoturismului cu 38 de zile», iar suma respectivă «să și-o recupereze I.R.A. 17 de la cei care s-au făcut vinovați».

Va fi ușor fiindcă «cei vinovați» sînt la... I.R.A. 17.

ÎNGRĂȘĂMINTE CHIMICE

Pe adresa Cooperativei agricole de producție Leordina (raionul Vișeu, regiunea Maramureș) a sosit în gara Vișeu de Jos un vagon cu șase tone de îngrășăminte chimice.

Dar conducerea cooperativei nu s-a grăbit deloc să ridice îngrășămintele din gară. Le-a ridicat abia după... șapte luni și numai după ce, la sesizarea «Urzicii», a făcut sfatul regional cercetări.

Vinovați de această indolență au fost tovarășul președinte al cooperativei, Madaci Ion, și tovarășul inginer agronom Balaj Abimelek, care au dovedit astfel, în munca lor, slăbiciuni.

Slăbiciuni explicabile: din lipsă de... îngrășăminte.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”

44.601

*Integrarea «Micii Europe»
este periclitată de atitudinea
de independență a Franței.*

EUGEN TARU

DEZINTEGRARE